

PŘEHLED JUDIKATURY
ve věcech zásad soukromého práva

Úvod	7	III. OBCHODNÍ PRÁVO	87
Seznam použitých zkratk	10	26. Smluvní pokuta pro opožděné plnění díla	87
I. OBČANSKÉ PRÁVO	13	27. Chování společníků v rozporu s § 56a obchodního zákoníku mimo valnou hromadu	87
1. Subjektivní meze výkonu práva	13	28. Zneužití práv většiny na újmu práv menšinového společníka	89
2. Zlý úmysl	15	29. Zákaz zneužití postavení společníka	93
3. Šikanózní výkon práva	15	30. Zrušení registrace akcií	115
4. Šikana I.	18	31. Hlasování o nerozdělení zisku	119
5. Šikana II.	20	32. Zákaz konkurence ve společenské smlouvě	121
6. Šikana III.	22	33. Uplatnění vzájemných práv pouze jednou stranou	123
7. Sledování vlastního prospěchu	23	34. Zneužití institutu vyloučení člena z družstva	126
8. Zastavění okna prkenou hradbou	24	35. Zneužití práva obcházením účelu zákona	129
9. Kdy má námitka promlčení povahu zneužití práva	31	IV. PRACOVNÍ PRÁVO	137
10. Námitka promlčení uplatněná tím, kdo způsobil neplatnost právního úkonu přerušujícího běh promlčecí doby	34	36. Rozpor s účelem právní normy a přímý úmysl způsobit škodu	137
11. Intenzita zneužití námitky promlčení; absence zásadního právního významu	40	37. Vymezení přímého úmyslu způsobit škodu	141
12. Šikanózní uplatnění námítky promlčení	42	38. Stanovení nepřiměřeně krátké lhůty zaměstnavatelem	147
13. Námitka promlčení uplatněná státem	45	39. Zneužití práva na okamžité zrušení pracovního poměru I.	154
14. Námitka promlčení ve změněných společenských podmínkách	48	40. Zneužití práva na okamžité zrušení pracovního poměru II.	158
15. Šikanózní výkon služebnosti	54	41. Návrh na rozvázání pracovního poměru	161
16. Výkon služebnosti vozové cesty	56	42. Okamžité zrušení pracovního poměru a prodlení s výplatou mezd	163
17. Šikanózní jednání spoluvlastníka	59	43. Zneužití práva uzavíráním pracovního poměru na dobu určitou	167
18. Nedostatek zájmu na zrušení spoluvlastnictví	63	44. Zneužití práva na vydání pracovního posudku	171
19. Návrh na zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví příčící se dobrým mravům nebo zákazu zneužití	63	45. Zneužití práva zaměstnavatelem před dáním výpovědi zaměstnanci	174
20. Zneužití práva na odstranění neoprávněné stavby	65	46. Nabídka jiného pracovního místa	177
21. Stavba umístěná na cizím pozemku na základě obligačního práva	68	47. Náhrada mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru	181
22. Odstranění drátů elektrického vedení	71		
23. Rušení poslechu rádia jako šikana	73		
24. Zneužití sdružovacích práv	75		
II. RODINNÉ PRÁVO	81		
25. Zneužití práva vychovávat dítě	81		

48.	Úroky z prodlení se zaplacením náhrady mzdy	186	66.	Spojení věcí ke společnému projednání	249
49.	Uplatnění práva na vydání bezdůvodného obohacení jenom proti jednomu zaměstnanci	191	67.	Námítka promlčení v řízení o zastavení exekuce	253
50.	Zneužití práva zaměstnavatele na stanovení pracovní doby	193	68.	Exekuce na majetek třetí osoby	255
51.	Odstoupení od konkurenční doložky	197	69.	Zamítnutí návrhu na prohlášení konkurzu z důvodu šikanózního postoupení pohledávky	256
V.	PROCESNÍ PRÁVO	201	70.	Šikanózní postoupení části pohledávky	260
52.	Uzavření smíru na úkor vedlejšího intervienta a šikana	201	71.	Šikanózní inzeráty	263
53.	Pravomoc soudu	203	72.	Zneužití insolvenčního řízení	267
54.	Šikanózní úmysl při odstraňování vad podání	204	73.	Námítka zneužití práva uplatněná až v dovolacím řízení	271
55.	Samostatné žaloby o nájemné za každý měsíc	206	74.	Zneužití práva na zastoupení zahranicím zmocněncem	271
56.	Zpětvzetí žaloby a následné uplatnění téhož práva	208	75.	Nárok na náhradu nákladů řízení	278
57.	Šikanózní určovací žaloba	213	VI.	FINANČNÍ PRÁVO	283
58.	Zneužití návrhu na delegaci vhodnou	216	76.	Zneužití práva na odečtení hodnoty daru od základu daně	283
59.	Zneužití práva na ustanovení zástupce	217	77.	Zákaz zneužití práva a zastřené právní úkony v daňovém řízení	289
60.	Zneužití práva na osvobození od soudních poplatků	218	78.	Zneužití práva na odpočet DPH	299
61.	Zneužití práva na zastoupení advokátem	227	79.	Zneužití objektivního daňového práva	304
62.	Zneužití procesního nástupnictví I.	235	80.	Vyloučení nákladů z daňově uznatelných výdajů	305
63.	Zneužití procesního nástupnictví II.	237	Přehled uveřejněných judikátů podle právních předpisů	313	
64.	Zneužití procesního nástupnictví III.	242	Věcný rejstřík	318	
65.	Umělé navyšování nákladů exekuce	244			

I. OBČANSKÉ PRÁVO

1. Subjektivní meze výkonu práva

§ 1295 odst. 2,⁵⁾ § 1305⁶⁾ o. z. o.

Poukaz na § 1295 odstavec druhý o. z. o. v §u 1305 o. z. o. nové znění značí, že výkonu práv jsou dány subjektivní hranice.

Kdo zažaloval směnku věda, že podpis směnečně zavázaného byl třetí osobou padělán, dopouští se proti žalovanému civilního bezpráví a jest mu povinen náhradou, byl-li žalovaný, nepodavší námitek proti směnečnému platebnímu příkazu, nucen směnečnou sumu zaplatiti.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 26. 7. 1923, sp. zn. Rv I 507/23

Vážný č. 2844

Z odůvodnění:

Banka O. podala na žalobce směnečnou žalobu o 6 000 Kč, a ježto žalobci nepodali námitek, byli nuceni zažalovaný peníz i s útratami zaplatiti. Žalobou na banku O. a jejího dirigenta K-a domáhali se žalobci náhrady 6 000 Kč a útrat směnečného sporu, tvrdíce, že banka O. podala směneční žalobu, ačkoliv jí, jakož i spolužalovanému jejímu dirigentu K-ovi bylo známo, že podpisy jejich jako akceptantů na směnce od nich nepocházejí a jsou tudíž padělány, a spatřující v tom jednání, příčící s dobrým mravům a tedy důvod k náhradě škody po rozumu §u 1295 odstavec druhý o. z. o.

Procesní soud prvé stolice žalobu zamítl. Důvody:

Ustanovení §u 1295 odstavec druhý o. z. o. má na mysli zneužití vlastního práva za zřejmým účelem, poškoditi druhého; jest tedy třeba, by výkon práva přičil se zásadám dobrých mravů a by škoda, druhému tím způsobená, byla tím, kdo právo své vykonává, také zamýšlena. Podání žaloby jest pouhým výkonem práva formálního, tedy práva, jež pod ustanovení druhého odstavce §u 1295 o. z. o. podřaditi nelze; žalovaný má právo a možnost proti žalobnímu nároku se brániti a vítězně jej odraziti. Nebránil-li se způsobem v zákoně předepsaným a vzešla-li mu z toho škoda, nelze příčinu škody hledati v podání žaloby (třebas i neodůvodněné), nýbrž jedině v nečinnosti žalovaného. Názor žalující strany, že podání směnečné žaloby bankou O., ačkoliv jí bylo známo, že žalovaní (nynější žalobci) prohlásili, že směnky nepodepsali, přičí se dobrým mravům, nelze sdíleti, ježto vedl by k těm neudržitelným důsledkům, že by pouhé popření nároku dlužníkem znemožnilo podání žaloby vůbec, bez ohledu, zda popření to je odůvodněno a pravdivo čili nic, což právě dlužno zjistiti teprve v řízení soudním. Ustanovení §u 408 odstavec prvý c. ř. s, dává vítězné straně právo žádati po případech odškodnění na odpůrci, jenž spor patrně svévolně vedl.

Odvolací soud rozsudek potvrdil. Důvody: Nárok žalobní opírají žalobci o ustanovení §u 1295 o. z. o., dle něhož zodpověděn jest i ten, kdo způsobem, dobrým mravům se přičícím, zúmyslně způsobí někomu škodu, avšak, pokud jde o vykoná-

⁵⁾ „I ten, kdo způsobí úmyslně škodu způsobem, přičícím se dobrým mravům, odpovídá za ni; stalo-li se to však při výkonu práva, jen tehdy, když poškození jiného bylo patrně účelem výkonu práva.“

⁶⁾ „Kdo užije svého práva v mezích právních (§ 1295 odstavec 2), neodpovídá za újmu, která z toho vzejde jinému.“

vání práva, jen tehdy, když výkon práva zřejmě měl za účel, druhého poškoditi. V tom, že žalovaná strana podala žalobu na základě směnky, žalobci nepodepsané, nelze ještě shledati jednání, přičítící se zásadám dobrých mravů, ježto tu jde o uplatňování byt' i domnělého práva pořadem, v zákoně upraveným, v němž žalovaným jest dána možnost brániti se úspěšně proti žalobě. Žalobci měli také možnost proti žalobě směnečné brániti se s úspěchem námitkami, toho však neučinili a nechali naopak platební příkaz vejíti v moc práva. Utrpěli-li tedy žalobci škodu na majetku, nemohou důvod toho shledávati v tom, že žalovaná strana podala na ně žalobu, nýbrž jedině v tom, že nepodali námitek proti platebnímu příkazu, ač tak beze vši pochyby s úspěchem učiniti mohli. Z toho však následuje, že si žalobci škodu způsobili vlastním opomenutím, jehož následky tudíž nésti musí. Ostatně nelze přehlédnouti, že ani sami žalobci netvrdí, tím méně pak prokázali, že podání směnečné žaloby se strany žalovaných zřejmě mělo za účel poškoditi žalobce.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu prvního státního soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl. Důvody:

Sporné věci nedostalo se v napadeném rozsudku právního posouzení správného, dle čís. 4 §u 503 c. ř. s. žalobci uplatněný důvod dovolací jest opodstatněn. Odvolací soud správně sice uvádí, že žalobní nárok opřen jest o ustanovení §u 1295 o. z. o., ale nespátuje v tom, že žalovaná podala na žalobce na základě směnky, která žalobci nebyla podepsána, naopak byla podle odvolacího zjištění opatřena padělanými podpisy žalobců, směnečnou žalobu, jednání přičítící se dobrým mravům, ježto považuje za oprávněné uplatňování byt' i domnělého práva pořadem, v zákoně upraveným, v němž bylo žalovaným možno proti smě-

nečné žalobě úspěšně se brániti námitkami, čehož však neučinili, dopustivše, aby proti nim vydaný příkaz platební vešel v moc práva. Míni tedy napadený rozsudek, zřejmě máje na mysli předpis §u 1305 o. z. o., že když „někdo užije svého práva v mezích zákonem vyměřených, není práv ze škody, která jinému z toho vzejde,“ ale přehlízí, že §em 155 III. novely vsunuto bylo za slova „v mezích vyměřených“ v závorkách: „(1295 odstavec druhý)“. Tento poukaz na § 1295 II. o. z. o. svědčí, že výkonu práv dány jsou subjektivní hranice, a proto nelze právnímu názoru odvolacího soudu přisvědčiti.

Okolnost, že se žalobci proti směnečnému příkazu nebránili, jest pro posouzení, zdali zažalování směnky proti žalujícím, o nichž žalovaná, jak bylo zjištěno, věděla, že směnky nepodepsali a že podpisy jejich byly na směnce padělanými, jest jednáním dobrým mravům se přičítícím, jest ohledně kapitálu bez významu; ohledně příslušnosti dlužno vzíti v úvahu § 1304 o. z. o.

Byt' i žalovaná užila vůči žalobcům svého směnečného práva v mezích vyměřených, a tedy by jí předpis §u 1305 o. z. o. zdánlivě svědčil, přece jen citace §u 1295 II. o. z. o. ukazuje, že výkonu řečeného práva jejího položeny jsou subjektivní hranice. Věděla-li žalovaná, že její směnečné právo jest založeno na trestním činu třetích osob, pro tento čin trestním rozsudkem odsouzených, pak se skutečně, jak zcela správně uvádějí dovolatelé, jeví zažalování takové směnky vůči žalobcům býti jednáním, dobrým mravům se přičítícím, poněvadž jest jím povědomě těženo z trestného činu třetích osob vůči osobám, ani dle hmotného, ani dle směnečného práva nezavázaným, a na základě takové žaloby dobytý titul exekuční, což napadený rozsudek uznává výslovně, mohl jenom proto vzejíti, jelikož se – nerozhodno z jakých příčin – žalobci nebránili proti takovému právu žalované.

Z předcházející znalosti celé věci u žalované strany zjištěné, plyne, že žalovaná u výkonu svého směnečného práva, o jehož kvalitě a zdroji nemohla být a nebyla v pochybnostech, zřejmě a poznatelně si učinila cílem, aby žalobci byli poškozeni. Opačný názor právní napadeného rozsudku jest omylný.

Přes to nebylo lze návrhu na změnu napadeného rozsudku vyhověti, protože skutkový děj, při správném posouzení sporné věci po právní stránce podle obsahu spisů rozhodný, není v napadeném rozsudku zjištěn ve příčině výše tvrzené škody; bylo proto důvodnému dovolání vyhověti a dle §u 510 c. ř. s. rozhodnouti, jak se stalo.

2. Zlý úmysl

§ 1295 odst. 2, § 1305 o. z. o.

„Dovolenost“ §u 1305 o. z. o. nesmí být provázena zlým úmyslem, zmíněným v §u 1295 o. z. o.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 7. 11. 1923, sp. zn. Rv I 1189/23

Vážný č. 3138

Z odůvodnění:

Žalobu na náhradu škody, již prý žalovaní způsobili žalobci nezákonným vystěhováním z bytu, oba nižší soudy zamítly.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky soudů nižších stolic a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, shledav opodstatněným dovolací důvod neúplnosti řízení a uvedl po právní stránce v důvodech:

Obírat se na druhém místě dle č. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněným důvodem dovolacím bylo by arci za tohoto stavu předčasno,

přece však nelze pominouti mlčením úzký výklad předpisu §u 1305 o. z. o. „Právo“ podávati bezdůvodně žaloby ovšem není pod ochranou citovaného předpisu. Zákon dovoluje mnohá a všelijaká jednání beze zřetele na škodu, která z nich může vzejíti třetí osobě (§ 1305 o. z. o.), avšak tohoto dovolení nesmí býti zneužíváno zlomyslně k účelům, přičicím se cílům právního pořádku. Dovolenosti §u 1305 o. z. o. klade hranice předpis §u 1295 o. z. o., jehož úloha sahá mnohem dále, nežli „přirozené zásady právní“ §u 7 o. z. o. Je-li dovolenost provázena zlým úmyslem, v §u 1295 o. z. o. míněným, pak zásada „o dobrých mravech“ zakazuje to, co předpis §u 1305 o. z. o. dovoluje; výkon práva nesmí se zvrhnouti v jeho zneužívání. Dovolatel právem zdůrazňuje ku konci dovolání, že založil žalobní žádost na tom, že žalovaní výkonu svého práva zneužívali způsobem v §u 1295 odstavec druhý o. z. o. uvedeným. Je-li tomu skutečně tak, pro to arci zjištění rozsudku neposkytují náležité opory, pak nelze na tomto základě založenému právnímu nároku žalobnímu předem již přinášeti vstříc skepsi a pochybovačnost, jimiž nikdy nemůže a nesmí býti nahrazeno cílevědomě a do důslednosti provedené řízení procesní.

3. Šikanózní výkon práva

§ 3 odst. 1 obč. zák.

Postup soudu podle § 3 odst. 1 obč. zák. má proto místo jen ve výjimečných situacích, kdy k výkonu práva založeného zákonem dochází z jiných důvodů, než je dosažení hospodářských cílů či uspokojení jiných potřeb, kdy hlavní nebo alespoň převažující motivací je úmysl poškodit či znevýhodnit povinnou osobu (tzv. šikanózní výkon práva), případně kdy je zřejmé, že výkon práva vede k nepřijatelným důsledkům proje-

vujícím se jak ve vztahu mezi účastníky, tak na postavení některého z nich navenek.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2895/99
R 5/02⁷⁾

Z odůvodnění:

Okresní soud v České Lípě rozsudkem ze dne 13. 11. 1998 uložil žalované, aby zaplatila žalobci částku 100 000 Kč v měsíčních splátkách po 1 500 Kč, žalobu ohledně 18% úroku z prodlení od 1. 3. 1996 do zaplacení zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že žalobce od žalované koupil za 100 000 Kč osobní automobil Škoda Favorit, který mu byl 4. 1. 1996 odňat orgány Policie ČR jako vozidlo odcizené původnímu vlastníku v listopadu roku 1991. Soud dovodil, že kupní smlouva uzavřená mezi účastníky dne 9. 1. 1995 je neplatná dle § 39 obč. zák., neboť žalovaná nebyla vlastníkem prodávaného vozu (nebylo ani prokázáno, že by vlastnictví vydržela, neboť vozidlo v dobré víře držela pouze od 4. 2. 1993 do 9. 1. 1995), proto jí vzniklo bezdůvodné obohacení podle § 451 odst. 2 obč. zák., které je povinna žalobci vydat (§ 457 obč. zák.). Vzhledem k tomu, že žalovaná byla po celou dobu držení vozu až do jeho prodeje v dobré víře, že je jeho vlastníkem, nepřiznal soud žalobci právo na náhradu příslušenství k žalované částce s odůvodněním, že takový výrok by byl v rozporu s dobrými mravy ve smyslu § 3 obč. zák. Soud též nepřiznal úspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 a § 150 o. s. ř. s tím, že tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele s ohledem na sociální postavení žalované, která je již několik let v invalidním důchodu, žádným způsobem soudní řízení ne-

zavinila a byla v dobré víře, jak je uvedeno výše.

K odvolání obou účastníků Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 15. 7. 1999 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalované uložil, aby žalobci zaplatila 18% úrok z prodlení z částky 100 000 Kč od 1. 3. 1996 do zaplacení, a stanovil splatnost úroku i samotné částky 100 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí; jinak rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se i s jeho právním posouzením věci samé. Výrok o platební povinnosti žalované ohledně 18% úroku z prodlení odůvodnil tím, že i žalobce se koupí odcizeného vozu ocitl ve stejné situaci jako žalovaná; podle odvolacího soudu je obecně známo, že koupě ojetého automobilu představuje riziko koupě od nevlastníka s následným vznikem povinnosti věc vlastníku vydat, proto uplatnění nároku na úrok z prodlení odvolací soud neshledal v rozporu s dobrými mravy.

Z argumentace dovolacího soudu:

Nejvyšší soud dovolání žalované zamítl.

Nesprávné právní posouzení věci [dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř., který žalovaná – posuzováno podle obsahu dovolání (§ 41 odst. 2 o. s. ř.) uplatnila] může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval. Z hlediska dovolacího důvodu, jak jej žalovaná vymezila, je rozhodující posouzení, zda se do prodlení podle § 517 obč. zák. dostává i ten, kdo

⁷⁾ Publikováno s jinou právní větou.

řádne a včas nevydá bezdůvodné obohacení, a zda v posuzované věci není požadavek žalobce na zaplacení úroku z prodlení vzhledem k okolnostem případu v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.).

Podle § 488 obč. zák. závazkovým vztahem je právní vztah, ze kterého věřiteli vzniká právo na plnění (pohledávka) od dlužníka a dlužníkovi vzniká povinnost splnit závazek.

Podle § 489 obč. zák. závazky vznikají z právních úkonů, zejména ze smluv, jakož i ze způsobené škody, z bezdůvodného obohacení nebo z jiných skutečností uvedených v zákoně. Podle § 517 odst. 1 věty první obč. zák. dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní, je v prodlení. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení, jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroků z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis.

Z této úpravy je zřejmé, že závazkové právní vztahy, pro něž je charakteristické, že věřiteli zakládají právo na plnění (pohledávka) a dlužníkovi povinnost k plnění (dluh), vznikají nejen z dvoustranných právních úkonů (smluv), ale i mimosmluvně při splnění zákonem stanovených podmínek, tedy kromě jiného i z bezdůvodného obohacení, jak výslovně stanoví zákon. Bezdůvodné obohacení tedy představuje závazkový právní vztah, z něž pohledávka vzniká tomu, na jehož úkor se jiný bezdůvodně obohatil, a dluh tomu, kdo obohacení získal. Jestliže tento dluh (povinnost vydat bezdůvodné obohacení) nespovídá v povinnosti vydat věc, nýbrž v povinnosti platební, je nepochybné, že jde o dluh peněžitý, s jehož řádným a včasným nesplněním spojuje ustanovení § 517 obč. zák. nepříznivý důsledek vzniku prodlení

na straně dlužníka s právem věřitele požadovat vedle plnění i úroky z prodlení.

V posuzovaném případě je zřejmé, že žalované vzniklo na úkor žalobce bezdůvodné obohacení, které je povinna vydat formou peněžitého plnění ve výši 100 000 Kč (vzhledem k vymezení dovolání není tato otázka předmětem dovolacího přezkumu). Dostala-li se s plněním tohoto dluhu do prodlení, uplatňuje žalobce nárok na úhradu úroků z prodlení důvodně a v souladu s ustanovením § 517 obč. zák. ve výši stanovené prováděcím předpisem (nařízení vlády č. 142/1994 Sb.). Dovolání tedy v tomto směru není opodstatněné.

Podle § 3 odst. 1 obč. zák. výkon práv a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy.

Smyslem tohoto ustanovení je zamezit výkonu práva, který sice odpovídá zákonu, avšak odporuje dobrým mravům, jež lze definovat jako souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence, jsou sdíleny rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. 3 Cdon 69/96, publikovaný v časopise Soudní judikatura 8/1997 pod č. 62). Není tedy vyloučeno, že i takový výkon práva, který odpovídá zákonu, může být shledán v rozporu s dobrými mravy a že mu proto bude soudem odeprána právní ochrana. Na druhé straně však fungování systému psaného práva je založeno zejména na důsledném dodržování pravidel vyplývajících z právních předpisů a korektiv dobrých mravů nesmí být na újmu principu právní jistoty a nesmí nepřiměřeně oslabovat subjektivní práva účast-